

ném případě jde o spoluvlastnictví k dvěma budovám, z nichž každá pro sebe jest nejenom stavebně a hospodářsky, ale i v právním smyslu samostatným celkem. Podle §§ 825, 828 a 833 obč. zák. má každá ze sporných stran stejné právo ke každé části obou těchto domů. Při fysickém dělení podle §§ 841 a 843 obč. zák. by tedy musil každý ze spoluvlastníků obdržeti přiměřený díl každého z nich. Rozdělení těchto dvou domů mezi spoluvlastníky tak, aby každý ze spoluvlastníků dostal jeden dům, bylo by proti právníkové konstrukci o společenství statků a o nedílnosti spoluvlastnictví k ideálním podílům. To by nebylo reální dělení podle §§ 841 a 843 obč. zák., nýbrž jakási náhražka za fysické rozdělení jednotlivých předmětů spoluvlastnictví. K takovému rozdělení by mohlo dojíti jen vzájemnou dohodou, k níž však nelze žádného ze spoluvlastníků nutiti žalobou podle § 830 obč. zák. Nemůže se tedy v souzeném sporu žalovaná proti žalobě o civilní rozdělení s úspěchem brániti námitkou, že by bylo možno každé ze sporných stran přidělití jeden z domů.

Čís. 15796.

Nebyl-li rozhodčím soudem (čl. IX nař. min. železnic ze dne 6. června 1919 č. 18430) uznán po právu nárok na úrazový důchod, nelze proti státu uplatňovati nároky podle §§ 46, 47 zák. č. 1/1888 ř. z.

Železniční zaměstnanec přeložený služebně na jiné místo se musí starati sám o své ubytování nehledě k tomu, zda a kdy mu bude vyplacena nějaká náhrada podle § 78 služ. řádu z důvodu jeho přeložení a nemá nároku na náhradu škody vzešlé z nevhodného ubytování, jež si sám zvolil.

Povinnost státu k placení diet nelze ztotožňovati s povinností k opatření bytu.

(Rozh. ze dne 4. února 1937, Rv I 2911/36.)

Srv. Sb. n. s. č. 11986.

Žalobce, železniční úředník, domáhá se na žalovaném státu náhrady škody vzniklé prý mu předčasným pensionováním. Nepopírá při tom právní podklad rozhodnutí o přeložení na odpočinek, ale tvrdí, že jeho menší pracovní způsobilost a zhoršená kvalifikace jako důvody jeho pensionování byly vyvolány nemožnými pracovními poměry zaviněnými žalovaným a úrazem, který prý rovněž zavinil žalovaný. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Žalobce uplatňuje, že by se důvody jeho přeložení na odpočinek nebyly tak brzy u něho objevily, kdyby byl mohl pracovati za pravidelných pracovních poměrů, které by nebyly poškodily jeho zdraví a jeho pracovní způsobilost, a že by byl pobíral po delší dobu plat vyšší

než jest odpočivné. Že musel pracovati způsobem poškozujícím jeho zdraví a ničícím jeho pracovní způsobilost, dovozuje žalobce z toho, že, byv přeložen z L. do K., musel dojížděti denně do L. k rodině, poněvadž mu žalovaný nevyřídil několik žádostí o výplatu diet z důvodu nemožného ubytování v K. a poněvadž ze svého služného nemohl si v K. byt zjednati. Dále poukazuje žalobce k úrazu ve službě, který prý utrpěl den 13. února 1923 a který rovněž uvádí jako příčinu poškození svého zdraví a své pracovní způsobilosti. Z celého přednesu žalobcova plyne tudíž, že žalobce uplatňuje v tomto sporu proti žalovanému soukromoprávní nárok na náhradu škody podle ustanovení třicáté hlavy obecného zákoníka občanského. Pokud jde o posléze dotčený úraz žalobcův ve službě a jeho škodlivé následky pro zdraví, nebyl příslušným rozhodčím soudem (čl. IX nařízení ministerstva železnic ze dne 6. června 1919 č. 18430) uznán po právu žalobcův nárok na úrazový důchod podle čl. I právě dotčeného nařízení, takže žalobce není oprávněn, aby proti žalovanému uplatnil ještě nějaký nárok podle §§ 46, 47 zákona č. 1/1888 ř. z. (čl. I, poslední odstavec, dotčeného ministerského nařízení), když mu nárok na úrazový důchod vůbec nepřísluší. Zbývá jen posouditi, zda žalovaný upravil služební poměry tak, že žalobce byl výkonem služby poškozován na svém zdraví. Podle § 29 služebního řádu pro zaměstnance čs. státních drah jsou zaměstnanci povinni zastávat každou přidělenou službu a každý přeložený zaměstnanec, ať již byl přeložen dočasně, či trvale k jiné službě, a ať se tak stalo se změnou služebního místa, či bez ní, musí neprodleně vyhověti udělenému příkazu. Z tohoto ustanovení plyne, že se přeložený zaměstnanec musí v novém služebním místě sám starati o své ubytování nehledě k tomu, zda a kdy mu bude vyplacena nějaká náhrada podle § 78 služ. řádu z důvodu jeho přeložení ze služebních důvodů na jiné služební místo. Nepatřilo-li však opatření bytu v K. k povinnostem žalovaného jako žalobcova zaměstnavatele, není žalobce oprávněn požadovati náhradu škody vzniklou ze způsobu svého ubytování, který si sám o své újmě zařídil, dojížděje denně do svého dřívějšího bydliště, ačkoli mu to prý škodilo na zdraví a zhoršovalo jeho pracovní způsobilost. Povinnost žalovaného k placení diet z důvodu nemožného ubytování v K., kterou tvrdí žalobce, nelze ztotožňovati s povinností k opatření bytu, ježto jde jen o povinnost k náhradě zvýšení výdajů, které vzniknou zaměstnanci přeloženému na jiné služební místo, nemůže-li najíti hned způsobilý byt. I kdyby tudíž bylo správné tvrzení žalobcovo, že měl nárok na výplatu řečených diet a že se žalovaný octl v prodlení s jejich výplatou, mohlo by jíti jen o nárok na náhradu škody, která by vznikla žalobci na jeho jmění (§ 1331 obč. zák.), a nikoli o náhradu škody na jeho zdraví a na jeho pracovní způsobilosti (§ 1325 obč. zák.), a mohl by býti nárok ten uplatněn jen v rozsahu ustanovení §§ 1323, 1324 obč. zák.

Čís. 15797.

Poštovní vozka, je-li ve služebním poměru se státem (poštovní správou), podléhá pojištění podle stanov fondu pro invalidní a starobní pojištění poštovních zaměstnanců, aniž jest k tomu potřebí jeho sou-